

at omgøre disse sager med bindende virkning. Om det muligvis kunne formuleres som en central amtsinstans er noget, jeg synes man skulle overveje, men det er vigtigt, at den ankemulighed, der ligger i forhold til hjemmehjælpen, bliver reel og ikke blot bliver en narresut.

Der er også nogle andre problemer omkring det formelle uddannelseskraft for hjemmehjælperne. Man kan selvfølgelig godt overveje, om man for visse grupper vedkommende kan sænke uddannelseskraftet, f.eks. for folk, som har langvarige erfaringer inden for området eller fra deres eget liv, og som derfor kun behøver en mindre grad af kurser eller uddannelse, men en generel afskaffelse af uddannelseskraftet ser vi som en åbning i forhold til de aktiverede bistandsklienter, som nu uden uddannelse skal presses ud i denne type arbejde, og det betyder, at de ældre ikke kan være sikre på, hvad de får.

Til sidst i forhold til ophævelsen af § 80: Vi synes, at der åbnes en dør for, at ISS kan komme ind og overtage kommunale omsorgsopgaver i forhold til ældre, men det kan være, ministeren vil forklare Enhedslisten, hvad det betyder.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Nu kunne man måske ved en overfladisk betragtning forfalde til at høre en masse problemer, en masse uenighed i den debat, der har været om dette lovforslag. Men jeg vil egentlig vælge at høre debatten anderledes, for jeg mener, at det, man også kan høre, er et utrolig stort engagement i det spørgsmål, vi snakker om her – nemlig bedre indflydelse for de ældre medborgere og en større retssikkerhed.

Det, jeg hører af den debat, vi har haft her, er også en vilje til at diskutere en lang række spørgsmål, om hvilke man med en vis ret kan diskutere, om det nu skal være på den ene eller den anden måde. Så jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke her under første behandling begynder at grave nogle grøfter dybere, der ikke behøver at være dybere, men at vi ser frem til en udvalgsbehandling, hvor jeg faktisk tror, vi kan få slået bro over noget af den uenighed, der har været i dag.

Det er min generelle oplevelse, at vi i dag står i en situation, hvor ikke bare de ældre, men hvor borgere i det hele taget stiller krav om, at de folkevalgte politikere lytter til dem og bruger deres erfaringer, og at de bliver medinddraget i beslutningerne på et så tidligt tidspunkt som muligt. Det er også min erfaring, at når det sker, får man i virkeligheden nogle meget ansvarlige

beslutninger, der bygger på en helhedsopfattelse i et lokalsamfund, eller hvad område det nu drejer sig om, hvor vi jo har den situation – og det kan også være en slags bieffekt af det lokale selvstyre – at vi har et samfund, hvor særinteresserne blomstrer, og hvor det tit kan være svært at sætte sin egen situation ind i en større sammenhæng.

Men jeg oplever, at dér, hvor man har velfungerende ældreråd og lytter til de ældre og til andre borgergrupper, får man tit nogle meget holdbare og ansvarlige beslutninger, fordi de bygger på en helhedsbetragtning og på, at man kan se, at de behov, man som borger ikke får opfyldt i dag, kan man få opfyldt på lidt længere sigt. Man får simpelt hen en tidsplan, en sammenhæng, der gør, at man kan acceptere, at det hele ikke kan løses fra den ene dag til den anden, og det tror jeg er noget, der er utrolig sundt og nyttigt for beslutningsprocesserne og for, at vi får truffet nogle ordentlige beslutninger.

Der har været meget bred tilslutning til den del af lovforslaget, der handler om en skriftlig aftale, og det er der også almindelig tilfredshed med de steder, hvor en sådan skriftlig aftale allerede er indført. Om der er nogle hjørner, der skal finpudses, må vi se på under udvalgsarbejdet.

Når det drejer sig om klagerådene, er det jo som bekendt en sag, vi har diskuteret meget længe i Socialudvalget. På et tidspunkt foreslog jeg, at man kunne bruge den eksisterende ankeadgang, dvs. at der faktisk var en mulighed for en regulær anke et sted, hvor man kunne henvende sig med sin klage og på den måde også til et organ, der var i stand til, havde kompetence til at omstøde beslutningen. Men sådan som jeg oplevede reaktionerne dengang, blev det massivt afvist både af Folketingets partier, af de ældre og af kommunerne; en af begrundelserne var, at det var en instans, der lå for langt væk fra dem, beslutningen og klagen vedrørte.

Man kunne så lave et lokalt organ og give det en kompetence, men det vil jo være en overordentlig vidtgående beslutning at begynde at lave et helt syttende organ i det i forvejen lidt uoverskuelige system, vi har, og så tillægge det en kompetence. Jeg synes, dette her er et ualmindelig godt eksempel på de små skridts forslag: Vi har her en form for organ, et klageråd, der har været afprøvet i andre kommuner med et vist held, og vi har her en mulighed for at se, hvordan det fungerer.